Omkring Kennel Astrup og Aage Christiansen

Fra barnsben var Aage ikke synderligt interesseret i jagt. Hen i voksenalderen 'lokkede' en svoger ham med ud på Dianas stier.

Han måtte naturligvis have en hund og købte en irsk setter, som dog ikke var meget bevendt, så fik han en engelsk setter, som han blev placeret med på Derby i 1980.

Et besøg hos Thorkild Reintoft sidst i 1980'erne blev skelsættende. Her fik Aage Søndermosens Tina. Hendes søg, fart og stil var i top. Hun vandt bl.a.åk på Hovedprøven og blev også placeret et par gange i vk, men hun udmærkede sig absolut ikke som vildtfinder.

Tina bliver stammoder i Kennel Astrup. Hun parres bl.a. med Kosak. Her falder Astrups Donna, som parres med navnkundige Chjang. Her falder Astrups Nadia og Victoria.

Tina parres også med Reintoft Fix og her Falder Astrups Freja, som parres med ØBs Try. Her falder et superkuld bl.a. Astrups Zack og Astrups Siff.

Senere parres derbyvinderen Idimum Rona med Dirty Dancer og her falder endnu en derbyvinder: Astrups Fighter.

Der bliver lagt flere hvalpekuld til i kennelen end de her nævnte. Aage peger på et meget relevant problem i vores klub. Der bliver lagt for få hvalpe til. Nogle gange er der helt udsolgt, og kan man ikke få fat i en pointerhvalp, så er flere andre racer klar med en hvalp.

Lidt apropos -den første irske setter, så mener Aage at det er den race inden for de engelske hunde, som har haft størst fremgang i den tid, han har deltaget på markprøver.

Aage slår fast, at en pointer er en fantastisk familiehund. Den har en stor udstråling, og den er meget venlig over for små og store.

Men pointeren skal også være god i marken: søg – fart –stil skal være i orden, så den kan få en 1.præmie i åk. Det kan godt være ok, at hunden sænker hovedet under visse omstændigheder, men snuden skal stadig være højest – altså ikke 'drypnæse.'. Galopaktionen skal være lang og friktionsfri, ryglinjen skal være i ro.

Vil man rette noget i sin avl, skal man for det første erkende svagheder og være klar over, at man kun kan rette 1 á 2 ting pr. kuld. Det gælder om at finde den rigtige hanhund. Har man fx en lille tæve, skal man ikke gå efter den største hanhund, for så bliver hvalpekuldet alt for uensartet. I stedet skal man vælge en hanhund af normalstørrelse.

Man skal være sig bevidst, at arv og miljø betyder rigtigt meget for en hunds jagtlige egenskaber.

Der er lagt mange hvalpekuld til i Kennel Astrup, og det går godt med at få dem afsat. – Det er dog noget 'bøvlet' at sende en hvalp til Finland.

Sønnen Jeppe er efterskolelærer i Nordborg på Als. Han har den glimrende tæve Astrups Donna, som avler godt. Jeppe er pt. Ikke aktiv på prøver. Det er bl.a. et tidsspørgsmål, men hans familie, ikke mindst døtrene, er meget glade for at få et kuld hvalpe i huset. Så Donna har fået flere kuld. Hvalpene kommer til Astrup i otte ugers alderen.

Det er et problem, hvis vores pointere bliver for små, siger Aage. Det burde man drøfte i klubben.

En pointer skal være S/HV eller G/HV. Herthafarvede hunde er jo ikke til at få øje på i en stubmark.

Aage kan lide at gå på markprøver, men meget har ændret sig siden fx 1980, hvor man på derby om efteråret i Vildmosen havde et kuld agerhøns i hvert slip. Det var tider.

Efterårsprøverne er helt afhængige af, at man udsætter fugle, og de opfører sig nu engang anderledes end vilde fugle i forne tider. At man skal gå bag sin hund ved rejsning, er en tåbelig regel, for det er så absolut lidet jagtrelevant. Det hedder sig jo, at markprøver i vid udstrækning skal afspejle praktisk jagt.

En førstepræmie på en brugsprøve er fornem, men Aage kan nu bedst lide vårprøver.

Det sker, at dommere kløjs i alfabetet i deres bedømmelse og kritikker. Det må man leve med. Vi har al mulig grund til at være taknemlige over, at dommerne vil påtage sig at bedømme vores hunde gang efter gang.

I perioden 1975 -2014 havde Aage og fru Inger en tandlægeklinik i Roslev.

I 1995 tager de en skelsættende beslutning og køber det noget forsømte Astrup Gods i Salling. En bestyrer bliver ansat til at tage sig af driften af godset i nogle år. I dag er jorden forpagtet ud.

Tandlægerne smøger ærmerne op og tager fat på en gennemgribende restaurering af den store hovedbygning. Her er nok at tage fat på. Godsets bygninger er fredede, og det giver ganske vist en skattefordel, som dog ingenlunde har kunnet dække omkostningerne ved restaureringen, hvor jeg bestemt ikke har indtryk af, at man har gået på akkord.

Jeg synes, at de bor meget smagfuldt og smukt, men de er godt klare over, at de nok aldrig bliver helt færdige med at restaurere og vedligeholde Så siden de solgte klinikken i 2014, har de haft nok

at se til på godset, men man mærker tydeligt, at de glæder sig over det store arbejde og stadige forbedringer. For nylig har de fået ryddet en række store træer, så man nu fra godsets havestue har et meget smukt udsyn ned til Astrup Vig.

Da jeg var ude i parken for at tage billeder, lød der pludselig en slags fløjten. Jeg kunne nu ikke få øje på nogen, men Inger sagde, at der var jeg nok kommet i nærheden af en sikahjort. Om vinteren er det ikke ualmindeligt at se en kæmperudel sikaer – helt op til 200- på godsets marker. De bliver fodret med hvede på jorden – mange, mange tons om året.

Aage interesserer sig ikke for riffeljagt. Men hvert år bliver der skudt nogle sikahjorte på godset, bl.a. af Jeppe. Beskydningen er absolut skånsom, og det er naboerne ikke kede af, siger han med et smil.

Hvert år er Inger og Aage på rypejagt i Hovden sammen med Christian Johansen og Erik Aarø med fruer. Anton Ringøen er vært og har jagtterræn der. De skal snart af sted og glæder sig.

Når hundene har været i fjeldet en tre dage så er de i form, siger Aage.

Efter en eftermiddag fyldt med spændende og smukke indtryk vendte jeg næsen hjemad.

Man føler sig rigtig godt tilpas i Ingers og Aages selskab.

NMO august 2019